

Bedankt mevrouw de voorzitter, wethouders en raadsleden.

Ik ben Arjen Kempen uit Sevenum en als burger van de gemeente Horst aan de Maas krijg ik 5 minuten het recht om te spreken. Daar maak ik dankbaar gebruik van, al ben ik van mening dat dit niet nodig zou zijn, als er vaker en vooral beter naar de burger geluisterd wordt, die door u vertegenwoordigd wordt. Zelf heb ik niet veel met de politiek, het ligt mij niet. Daarom heb ik respect voor degenen die mij - en alle andere burgers van Horst aan de Maas - vertegenwoordigen. Jullie dus. Maar soms vraag ik mij af of dat respect wel wederzijds is. Steeds meer krijg ik het nare gevoel dat er veel te veel gekeken wordt naar het belang van het grote geheel en worden details, het belang van de burger, uit het oog verloren. **Dat** is namelijk wat ik als burger voel, zie en hoor.

Mijn verhaal begint op 24 september 2018 bij Hoeve Rosa. Daar is een informatieavond georganiseerd voor omwonenden, ondernemers en raadsleden door OTTO Workforce om de plannen te presenteren voor huisvesting te bieden aan 416 arbeidsmigranten in Sevenum. Een mooie avond die voor sommige mensen van jullie als positief beschouwd kon worden. Want dat was het toch? Een formaliteit. Echter een handje vol uitgenodigde omwonenden hadden veel vragen of waren overrompeld van deze informatie. Informatie, want meer was het niet. Het zag er allemaal **zo** definitief uit dat er geen speld tussen te krijgen was. Er werd gesproken over "dringende urgentie" in Horst aan de Maas. Is dit wel zo, of is dit gecreëerd door de massale ontwikkelingen op Greenport, die overigens ook mijn zorgen wekken. Op die avond werd ons nog het gevoel gegeven dat we nog inspraak konden hebben middels een klankbordgroep. In de veronderstelling dat we nog iets konden veranderen aan de gekozen locatie of de aantallen te vestigen arbeidsmigranten hebben 6 mensen zich hiervoor aangemeld, waaronder ik. Andere omwonenden wilden hier geen energie in steken, omdat zij het gevoel hadden dat het plan al beklonken was. Tot nu toe zijn we slechts 1 keer uitgenodigd voor een bijeenkomst van de klankbordgroep. Aan de mogelijkheid om in Waalwijk naar een soort gelijke huisvesting te gaan kijken hadden wij geen behoefte. Wij zijn van mening dat Sevenum **niet** met Waalwijk te vergelijken is. Vervolgens laat een woordvoerder van de gemeente in de media weten, dat de klankbordgroep **geen** behoefte meer heeft aan een vervolg afspraak... **Zeer** triest om **dit** op **deze** manier te lezen. Onzin natuurlijk!! Waar komt deze informatie vandaan? **Wie** zegt dat bij de gemeente? Informatie die je verwacht te krijgen van de organisatie van een klankbordgroep bleef uit.

En dan, is het kerstavond. Daar krijgen we een email bericht van Otto dat de vergunning verleend is.. Tijd voor feest en gezellig samen zijn met je familie is er niet bij, je hoofd staat er niet na. Allerlei vragen komen in je op. **Hoe** kan dit zo snel verleend zijn? Over en weer contact met de klankbordgroep. **Rechtsbijstand** proberen te benaderen in de kerstvakantie. Allemaal dingen die voor ons **niets** met de feestdagen te maken hebben. De kerst is verknalt!! We komen erachter dat op 5 december de vergunning is aangevraagd en op 20 december is verleend. **In 2 weken tijd** word deze vergunning goedgekeurd? Dit krijgt een burger **nooit** voor elkaar! Overigens staat in de mail dat een volgende afspraak op 4 februari gepland staat. Hee!? De klankbordgroep had toch geen interesse meer...? Trouwens vreemd een nieuwe bijeenkomst als de bouw al volop bezig is.

In de vergunningverlening staat dat er 6 weken de tijd is om bezwaar te maken. De vergunning opvragen bij de gemeente in de kerstvakantie blijkt echter al een probleem te zijn, want het afdelingshoofd heeft vakantie tot 7 januari. Dan blijven er dus nog maar 4 weken over! Wat moeten wij nu doen, als klankbordgroep? Worden wij wel serieus genomen? Voor **ons** voelt het alsof we

tegen een muur hebben gepraat. In de media vernemen wij, dat Otto, **ook** op 7 januari gaat starten met de bouw. Ook dat nog!! De vergunning hebben we nog niet eens kunnen zien! Dit zijn **allemaal** dingen die voor ons een bevestigend gevoel geven dat er sprake is van een beklonken plan. Sprake van een serieus dialoog **is** er dus niet, terwijl ons dat **wel** werd voorgespiegeld. Hoe kan het zo zijn dat de wethouder op die informatie avond praatte over “transparantie...”? Er word gezegd dat de burger **inspraak** heeft en dat ze ons standpunt meenemen in het besluit. Achteraf vraag ik me af wat die transparantie eigenlijk voorstelde? Dat het college met het initiatief van deze plannen instemd, maar dat er nog gekeken moet worden hoe dit in het gehele plaatje past? Hier zie ik geen standpunt van de burger in terug komen en daar ben ik **zeer** teleurgesteld in. Weg inspraak!

Waarom hebben wij in Sevenum niet een soort gelijke omgevingsdialoog gekregen als bij van Dijck in America? Daar zijn **alle** partijen met elkaar tot overeenstemming gekomen.

Een paar dagen voor de informatie avond heeft de raad een brief onder embargo ontvangen, van het college van B&W. Het college, wat toch een belangrijke voorbeeld functie heeft in de maatschappij? Wat in die brief staat wil dus zeggen dat het geheim is en dat dit verder niemand mag weten. Om op deze manier geheimen te hebben ruikt naar onraad. Waarom? Ben gewoon open en eerlijk. Zeg dan gewoon dat er geen andere oplossing is en dat hoe dan ook deze huisvesting er gaat komen. Maar dingen geheim houden, verzwijgen of anders laten voorkomen dan ze zijn vind ik slecht en komt niet meer geloofwaardig over. Want zo is het hoe de burger dit ziet. **Wij** vinden de manier hoe het college dit spelletje heeft gespeeld zeer betreurend. Trouwens spelletjes spelen, doe ik ook wel eens met mijn kinderen en dan leer ik ze om **eerlijk** te spelen! Verder ben ik van mening dat bij deze belangrijke beslissingen, zeker in het **begin**, het standpunt van de raad moet mee genomen worden.

Wat ik verder in mijn kenniskring hoor en wat mij grote zorgen maakt zijn uitspaken als: “We geloven niet meer in de politiek”. “We voelen ons met de rug tegen de muur gezet”. “De plannen liggen er toch al.” “We kunnen er toch niks meer aan doen.” En dan heb ik het alleen nog maar over mijn kenniskring. Wat beloofd dit allemaal voor de toekomst? In een relatie is vertrouwen het belangrijkste wat er is. In de relatie burger en politiek, is het vertrouwen **weg**. Ik heb me de laatste tijd wel eens afgevraagd of we gele hesjes aan moeten trekken? Maar als er geen vertrouwen meer is, heeft zelfs dat geen zin.

Wat houdt dan een omgevingsdialoog in? Word dit gedaan zodat het lijkt alsof je nog iets in te brengen hebt? De grote plannen blijven toch en slechts de details worden bespreekbaar. Ik zie hier geen belang voor de burger? Ik stel voor om in het nieuwe beleid hier goede en duidelijke afspraken over te maken, zodat de burger ook een kans krijgt en niet uit het oog verloren word.

Misschien bereik ik iets als ik mijn kant van het verhaal kan vertellen. Hoe ik er over denkt en wat ik voel. Wat mijn hart me begeert en wat me lief is. Want volgens mij heeft mijn gevoel gelijk. Ik snap dat er op financieel gebied veel te halen is en dat is ook goed, maar betrek de burger in jullie plannen, voordat het te laat is.

Geef ons het vertrouwen, in ons dorp, in Horst aan de Maas **terug**. Horst aan de Maas doe je samen met je **burgers**.

Ik vraag me af hoe het college zich nu voelt, nu ze weten hoe wij dit ervaren hebben.

Bedankt voor jullie aandacht.